

El govern del 52% no perilla malgrat les desavinences per la llengua

written by Llorenç Prats | 17 de maig de 2022

La proposició de llei per modificar la llei de política lingüística del 1998, per introduir polítiques de suport a l'idioma espanyol a Catalunya, ja no té el suport dels dos grups independentistes del Parlament. ERC manté viva la iniciativa legislativa amb PODEM i el PSC. En canvi, JxCAT se'n desmarca definitivament, enmig d'un mar de dubtes.

Tot i que no queda clara la relació entre la **imposició judicial espanyola del 25%** de castellà i la modificació de la llei de política lingüística vigent, totes les parts sense excepció i sense que la sentència del TSJC ho digui, entenen que seria "una resposta per reconduir la situació que està a punt d'executar-se".

No queda clar, segons fonts jurídiques consultades, que en cas que prosperés l'esmentada modificació legislativa, els magistrats espanyols ho consideressin suficient, i l'aplicació de la part dispositiva de la sentència seria imparabile. Tot i que, possiblement, els nous recursos podrien tenir un caire diferent. Segons les mateixes fonts, el resultat podria empitjorar, en detriment de l'idioma català, fins i tot.

Per ara, només el grup parlamentari de **JxCAT ha reaccionat a les demandes de les entitats** que defensen la llengua catalana i els col·lectius de mestres que lluiten per una escola catalana. Per aquests col·lectius, el model actual, que garanteix la immersió en català a l'ensenyament, ha funcionat i no s'ha de revisar. Més aviat, admeten, caldria fer que es complís amb més rigor i servís per superar els paranys del bilingüisme.

Si bé la Llei d'educació de Catalunya ja protegeix la immersió com millor eina per garantir el coneixement i ús de l'idioma català, també s'hi estableix el dret i el deure de conèixer ambdues llengües oficials. El deure de conèixer tant l'espanyol com el català implica obligacions als centres escolars com recull la normativa vigent. Així i tot, els jutges espanyols han dictaminat que això no és suficient i que **en cap moment del període educatiu l'idioma català pot tenir preferència o significació rellevant**. No s'admet que "quedi clar que la llengua de Catalunya sigui el català".

El consens entre la comunitat educativa i les entitats civils catalanes es va assolir el 1998, i prèviament el 1989, amb la famosa llei de normalització lingüística, ja que partia, expliquen, d'una "dura realitat de prostració i retrocés de la llengua". És evident, com han exposat també molts sociolingüistes, que ara la situació de l'idioma català no ha canviat tant i que està molt lluny de la seva normalitat amb gran quantitat d'esferes de la vida quotidiana totalment alienes a la seva presència, àdhuc als patis de les escoles o en les activitats extraescolars, sense anar més lluny.

Per això, com emfatitzava el portaveu de JxCAT, **Josep Rius**, **"no es tracta de desobeir (els tribunals espanyols), es tracta d'aplicar el marc legal vigent"**, i en especial l'actual llei de política lingüística. I és que els catalans, dins el sistema jurídic espanyol, han assumit el deure de saber l'espanyol però aquest deure ha de conviure amb la imperiosa necessitat que el català esdevingui, efectivament, la llengua d'ús normal, preferent i d'integració dins del país.

A la foto, col·lectius d'estudiants universitaris es van encadenar davant la seu del govern espanyol a Barcelona per fer valer la seva repulsa a les seves intromissions en afers catalans.